

af Ægteskabet, der som Fru S. F. siger, er „noget meget være“ end Retspunktet. Ja, det er det rigtignok. For det er det, *vi selv er* — hvad vi kan give, hvad vi kan leve hver Dag der gaar; det er Menneskers Tro paa alt, hvad der er sandt og helligt — eller deres Foragt for det. Kort sagt, det er den Aand, som er i os, og som derfor naturnødvendigt maa præge alt det, vi kalder vort. Og der skal sættes en tyk Streg under, at det er det, vi selv vil og ønsker og derfor *er*, der gør hele Udslaget i Resultatet af alle vore Foretagender.

Det er en god Tjeneste, naar nogen prøver paa at faa os til at klare Begreberne om, hvad der har virkelig Livsværdi, og hvad der blot gives ud for at være Værdier. Men det er Øllebrødsbarmhjertighed at synges Vuggesange for alle de Mennesker, der ikke gider eller aldrig er bleven opmuntret til at tænke sig om. „Nu har I haft en Skik i over hundrede Aar; der er ganske vist ikke megen Mening i den og den er usand for mange og forvirrende for alle de tankeløse — men det var rigtignok Synd, om I skulde skynde eder med at forstaa, at denne Ordning er der dog Mening i; og eders Kristendom forelæmper den ikke i mindste Maade. Nej, sov videre, I kære Børn!“

Jeg har ondt ved at tro, at de landlege Krese, som Fru S. F. og Fru Th. J. kender saa godt, er meget aandeligt vaagne Krese, naar hine saa aldeles har opgivet, at Landfolk nogenlunde hurtigt kan omvende sig til at tænke klart og sandfærdigt om dette Spørgsmaal, saadan at det ikke blev „Tvang“ for dem at sige Ja til det.

Jeg svarer for, at mine Venner mellem vestjyske Bønder ikke vilde være vanskelige at overbevise — især fordi de bryder sig saa alvorligt om deres Kristendom.

Og nylig hørte jeg en sjællandsk Bonde tale om borgerligt Ægteskab saa radikalt som nogen Radikaler kunde ønske sig — og sin Kristendom foragtede han dog alligevel ikke.

Frk. I. Falbe-Hansen sagde ved èt af de sidste Møder her i Københavns Kresen, at havde vore Lovgivere blot ikke kaldt deres Lovforslag „tvungent borgerligt“, men ladet dette være noget underforstaaet selvfølgeligt, medens de højt og lydeligt talte om „frivilligt kirkeligt Ægteskab“ — saa var Modstanden sikkert ikke bleven nær saa stor.

Det er noget af det aller klogeste og psykologisk rigtigste, der er sagt i hele denne Sag. Men hvor lidet smigrende det i Virke-

ligheden er, gaar vel desværre ikke en Gang op for alle de „ufærdige“ til Loven.

Fru S. F. slutter med at sige, at alle vi, der holder af „Dansk Kvindesamfund“ er forenede i et: Ønsket om lige Ret for Mand og Kvinde.

Ja, det er vi, og gid den Sag maatte faa god og hurtig Fremgang, lige som alt andet, der er Sandhed og Retfærdighed i.

Men maa jeg ikke slutte med at sige, at desværre er Kvinderne vist lige saa „ufærdige“ til at tage imod deres Valgret, f. Eks. som til det borgerlige Ægteskab. Jeg mener naturligvis ikke, at Markens Faar ligesaa godt kunde komme i Rigsdagen, som de „ufærdige“ Kvinder, men Forskellen er ikke saa stor desværre, som den burde være, naar det gælder Kvinders Forstaaelse af deres Værdighed som Mennesker og deraf følgende Interesse for dem selv, deres Børn og det Samfund, vi lever i.

Jeg er glad ved, at Fru S. F. og mange andre vaagne Kvinder ikke opfordrer deres „ufærdige“ Søstre til at sove videre ogsaa i den Sag.

Det forsikrer jeg, der skal ske en vældig stor Omvæltning i mange Kvinders Hjerne og Følelser, inden de omvender sig til at se, hvad der er sandt og retfærdigt i Kvindesagen.

Hadde man Øllebrødsbarmhjertighed med dem, gav man dem meget mere end 10 Aar til at betænke sig i, om de vil godkende eller ej.

A. K.

Blot vi løfter i Flok. —

Det slog mig forleden, hvor underlig trist det er at tænke paa, at vi skriver 1905, og endnu har Kvinderne ingen Ret — hverken politisk eller kommunal. Uvilkaarlig spørger man: Hvad er Grunden? — Hvis er Skylden — Mændenes eller Kvindernes? — De allerfleste vil svare: „Skylden er Mændenes — ene og alene Mændenes. Det er dem, der holder os udenfor og nægter os Adgang til det offentlige Liv“. Men desværre — Skylden er vist ikke deres.

Mændene! — Ja, hvem er egentlig Mændene? — Vore Fædre, Mænd, Sønner, Brødre — Mennesker vi kender særdeles godt og omgaas i det daglige Liv. — Mændene — altsaa Fædre, Mænd, Brødre og Sønner — dem er det, der for sig alene har beslagnagt de Rettigheder, som vi nu gør Krav paa at komme til at dele med dem, og det er disse